

„Dragostea - virtute creștinească supremă și singura perenă - este mijlocul fără greș care ne stă la îndemână pentru a ne dovedi umanitatea și creștinătatea.”

- Nicolae Steinhardt

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 613
22 - 28 martie 2023

Samsari de războaie în lumile altora...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, Statele Unite nu vor pace!... Și o spun răspicat... Pentru că nu de pace au nevoie... Și nu va fi pace înainte de a-și fi asigurat continuitatea „efortului de război” pe un alt front... Nu va fi pace până când nu se va deschide un alt câmp de luptă, cel puțin egal oportunității mașinii de război de acum din Ucraina... Sau ar putea fi pace, dar numai dacă negocierea vizată de China, pentru o pace în Ucraina, ar asigura Statelor Unite continuitate vânzării de armament, de tehnică și logistică... Poate chiar pe modelul postcovid, într-o asumare de către Europa a continuării efortului de „a asigura” arme, muniție și logistică de front în Ucraina chiar și după terminarea războiului... Căci, să fie pace, dar să fie una pe șenilele în mișcare ale unei mașinării de război suficient de eficientă financiar pentru a motiva Statele Unite să-și de acordul, nu?!... Acordul pentru pace... Și chiar dacă încercarea Chinei de a intermedia pacea în Ucraina (pe termen lung, nu doar o încetare temporară a focului, nu doar un armistițiu), ar fi în interesul imediat al Europei, totuși Bruxelles -ul tace... Iar statele membre, chiar și acelea a priori vizate de o escaladare a războiului, îi urmează direcția...

Pentru că nu se vrea pace... Nu acum... Se vrea doar fructificarea la maxim a oportunității construite de către SUA, și servitorii ei din Europa, iar armele nu vor fi lăsate să tacă... Sau prețul tăcerii va fi un alt război... Nu într-o altă zonă a globului, ci tot pe uriașul poligon pus la dispoziție de către liderii de la Bruxelles... Și nu într-un „colț” balcanic al Europei, ci într-o dimensiune similară teatrului de război de acum, eventuala re-deschidere a liniilor atât de fragile de pe fronturile balcanice neputând absorbi atâta mașinărie și efort de război de cât au nevoie Statele Unite să vândă, să intermedieze ca samsar de războaie mereu în lumile al-

tora...

SUA nu vrea pace și o spune răspicat!... Își permite să facă asta, fără ca nimeni să-l pună pe „unchiul Sam” la colț, căci, nu-i așa?! , morții nu au nevoie de o „pace corectă”, noua formulă de motivare a neacceptării încheierii războiului din Ucraina sub inițiativa și acțiunea Chinei... Din evidente motive de supremație, orgolii și frustrări, SUA nu vrea China ca mediator... Dar cine să încerce să mai aducă pacea, mai ales când America, ca beneficiar economic, dar și instigator al continuării războiului, până la obținerea acelei „păci corecte” (una „political correctness”, nu?!), nu va putea fi aducător al păcii atâta timp va fi vânzător, intermediar, samsar de tehnică de război, arme și muniție pentru frontul ucrainean.

Dar pacea nu trebuie condiționată! Ea trebuie obținută! Și nu poate fi una pe ideologii „political correctness”, pentru că nu mai e timp pentru a încerca să umpli cu un conținut țesut oricum doar la mașina de război a banilor, o formă deja plină de sângele nevinovaților. Și nu, nu poate fi vorba de o întârziere a păcii motivată de căutarea unor termeni „corecți”... Și, de fapt, ce poate însemna aceasta dacă formulele de încetare a războiului vor urma exemplul de continuitate economică, de mecanism de război economic, prin asumarea unor uriașe plăți, și dări, în modelul de facturare postcovid dintr-un următor postrăzboi?!... Și nu este vorba doar de costurile uriașe pe care le-ar plăti tot Europa, ci de faptul că, în coasta ei, va rămâne un depozit de armament... Acolo, într-o țară în care oricum totul se găsea și înainte la „revânzare” pe piețele negre...

De fapt, America trebuie ignorată! Pentru că avem nevoie de pace! De o pace imediată căci suntem deja cu mulți pași trecuți de linia roșie a unui conflict global în care câștigurile (deja cu prețuri uriașe pentru simplii oameni) ale vânzătorilor, traficantilor și samsarilor de armament s-

ar putea oricum să nu mai conteze... Din păcate, nici Bruxelles -ul nu vrea pace... Și nu numai că nu vrea pace în Ucraina, dar nu vrea nici în Europa cea atât de aproape de liniile de front. Și se pregătește pentru și mai mult război, punând presiune în spațiul UE, nu doar pe abandonarea tacită a principiilor părinților fondatori (piața liberă, piața unică, încurajarea investițiilor private, a concurenței și a competitivității), ci pe dezavuarea fățișă a acelor principii fondatoare, prin punerea pe masă a unor legi de reorganizare a Europei pe modelul de planificare a anilor '60. Totul sub justificarea „economiei verzi” (promovată drept o „creștere a competitivității cu emisii zero”, adică o condiționare ce elimină din start libera inițiativa și alternativele de dezvoltare specifice unei piețe libere), prin care se urmărește controlarea a tot ceea ce se va (mai) produce în fiecare stat membru.

P.S.:

De remarcat că ONU a avut curajul de a aprecia și încuraja acțiunea Chinei de a deveni acel atât de necesar negociator de pace între Ucraina și Rusia! Dar organizația nu a mers totuși mai departe, într-un fel chiar „la esență”, și nu a condamnat agresiva instigare de continuare a războiului venită dinspre Statele Unite... O instigare prin care „unchiul Sam” ar putea deveni la fel de vinovat ca acela care a declanșat totul (sau ar putea fi, cine știe ce vom mai afla, chiar o dublă culpă, nu?!), ori aceia care au ținut isonul acestei continue vărsări de sânge doar pentru a-și umple conturile... Or, poate tocmai prea multele capete vinovate care ar putea să cadă la așezarea păcii, când instigările și intervențiile vor ieși la iveală, să fie motivul pentru care nu se vrea pacea așa cum ar trebui să fie ea: ca tăcerea imediată a armelor, ca oprirea de îndată a gurilor de foc, ca topirea necondiționată a uriașului morman de arme ce a împânzit Ucraina (iar la momentul aderării acesteia la UE, va infesta practic Europa)...

Mozaic...

Petru
Jipa

Un lider important european, spunea: „Putin trebuie să se întoarcă la 360 de grade”. Întoarcerea la 360 de grade, eu știu, că înseamnă aducerea în același punct. Ce să cred: Europa dorește război, sau acești lideri importanți care conduc nu au proprietatea cuvintelor. Oricum ar fi, tot grav rămâne. Facem mereu confuzia când vorbim despre acest conflict, între NATO și America. Nu știm până unde este NATO și unde vrea să ajungă America în Europa. Probabil că rolul negociatorilor ONU a fost preluat de băta NATO, iar noi suntem permanent într-o eroare semantică. Mai grav...! Privesc cum anumite guverne hotărăsc viața și moartea noastră, așa cum s-a întâmplat și în pandemie. Acum dacă tot s-a demonstrat că această pandemie poate fi încadrată la genocid (eu am scris de acum doi ani, că se vor re-deschide porțile unui nou Nuremberg), dar ce mai contează morții dintr-un război? Aceiași pandemici asimptomatici au reacționat la acest război cu aceleași minciuni.

Sun de acord, liderul rus este nebun, dar cei care sunt în tabăra bunilor sunt întregi la minte? Să nu respecti tratatele, apoi să alegi un vinovat de toate relele pe care tu le-ai făcut în cunoștință de cauză. Minciuna și adevărul au ajuns să se plimbe la braț, minciuna îmbrăcată cu hainele adevărului, iar adevărul gol-goluț este plimbat pe străzi pentru a fi făcut de rușine.

Cine suferă? Mamele îndoliate care și-au pierdut copiii, tații care și-au pierdut viața în acest război inept. Curtea Penală Internațională din Olanda, a condamnat zilele trecute și a emis mandat de arestare pe numele lui Vladimir Puțin. Reacția Chinei nu a întârziat: „Curtea Penală Internațională ar trebui să adopte o poziție obiectivă și imparțială, să respecte imunitatea jurisdicțională a șefilor de stat conform dreptului internațional”, a declarat luni Wang Wenbin. O lume văzută în alb și negru: cine vorbește despre pace este „putinist”, cine vorbește despre război și foamete, este un om bun. Mai înțelege cineva ceva?

Dr. Eli David este un expert în inteligență artificială, specializat în învățarea profundă și calculul evolutiv, el scrie acum câteva zile pe Twitter: „Premiul pentru cea mai ridicolă acuzație de antisemitism îi revine dr. Peter

Hotez, care spune că cei care critică vaccinurile Covid sunt antisemiți. Ca evreu, sunt îngrozit când astfel de idioți aruncă acuzații de antisemitism împotriva oricui”. Ce am fost și unde am ajuns, omenirea la marginea gândirii, iar toate acestea pentru ce, poate „pentru un pumn de dolari” în plus?

Scriitorul Alexandru Petria spune acum câteva zile: „După înfrângerea din Afganistan, a doua mare palmă primită de SUA este împăcarea dintre Arabia Saudită și Iran, girată de China. Americanii își pierd influența în Orientul Mijlociu, fapt recunoscut oficial de israelieni. O pace rușinoasă pentru NATO sau o înfrângere în Ucraina o să fie ultimele cuie în sicriul imperiului american. Dacă mergem cu calculul din perioada imediat următoare celui de al doilea război mondial, anii existenței americanilor ca atacant global decisiv, sunt cam la fel cu anii cât a durat Uniunea Sovietică. Sub o sută de ani, oricum. Niciodată în istorie imperiile n-au crescut și căzut așa rapid”.

Da, dar tragedia este că aceste imperii când se duc, în siajul lor se scurg și multe, foarte multe, cadavre care nu au nicio vină. În mozaicul meu voiam să scriu și despre așa numita criză a sistemului bancar. Și mă gândeam la un articol din publicația The Swiss Times apărut pe 13 Martie 2023, cu titlul „China sancționează Elveția”. „Clienții chinezi bogați spun că s-ar putea să-și retragă averea de la băncile elvețiene, invocând sancțiunile împotriva Rusiei drept motiv de îngrijorare. Care ar fi consecințele asupra industriei bancare elvețiene? De când a invadat Ucraina în urmă cu un an, guvernul federal elvețian a aprobat aproape toate sancțiunile impuse de U.E. Rusiei- de la înghețarea activelor și a conturilor bancare până la întreruperea afacerilor și exporturilor rusești. Băncile locale elvețiene sunt obligate prin lege să raporteze la Secretariatul de Stat pentru Afaceri Economice (SECO) depozitele atât ale rușilor sancționați, cât și ale celor nesancționați care dețin 100.000 CHF sau mai mult. SECO a raportat la sfârșitul anului trecut că sancțiunile au afectat aproximativ 7.500 de relații de afaceri și un total de 46,1 miliarde CHF cu conexiuni cu Rusia. Nu doar am fost surprinși, ci și șocați că Elveția și-a abandonat statutul neutru”.

Este etică reimplantarea stimulatoarelor cardiace?

Vasile
Astărăstoae

După isteria din perioada pandemiei, am considerat că nimic nu mă mai poate uimi. Am fost pesimist. Inepțiile (pentru a fi elegant, nu am spus prostiile) debitate în spațiul public, privind cazul reutilizării stimulatoarelor cardiace, au depășit orice imaginație. Puținele intervenții raționale (dr. Radu Lupescu, dr. Răzvan Constantinescu, Iulian Capsali, Mirel Curea) au fost acoperite de comentariile diletanților. Astfel, m-am hotărât să scriu aceste rânduri pentru a-i ajuta pe cei care anchetează cazul să scape de influența opiniilor care nu au fundament științific. Bolile cardiovasculare reprezintă prima cauză de morbiditate și mortalitate, constituind o problemă importantă de sănătate publică globală. De aceea, există eforturi pentru a se introduce îmbunătățiri tehnologice și tratamente novatoare, care să contribuie în mod semnificativ la scăderea morbidității și mortalității asociate. Printre acestea se număra electrofiziologia cardiacă, în special stimulatoarele cardiace (P.M.). Stimulatoarele cardiace (P.M.) sunt esențiale pentru tratamentul aritmiilor și insuficienței cardiace, precum și pentru managementul bolilor cardiovasculare. Aceste terapii sunt costisitoare și indisponibile unui număr semnificativ de pacienți și mai mult de trei milioane de oameni mor anual din cauza lipsei de acces la stimulatoare cardiace.

Costul estimat al unui PM este de la 2.500 USD la 10.000 USD, ceea ce împiedică utilizarea lor pe scară largă, în special în țările cu venituri mici sau mijlocii. De exemplu, numărul de PM implantate anual la un milion de locuitori este de 782, 518 și 767 în Franța, Regatul Unit și, respectiv, Statele Unite, față de doar 30, 17, 5 și 5 în Peru, India, Bangladesh și Sudan. În Statele Unite, sunt implantate aproximativ 250.000 de P.M. în fiecare an, cu o creștere de 20 de ori în ultimii 15 ani. Prin urmare, reutilizarea stimulatoarelor cardiace explantate este văzută ca o alternativă pentru mulți pacienți din diferite țări. În decursul anilor, au existat în Africa, Mexic, America de Sud, Australia, India etc. programe de reutilizare a stimulatoarelor cardiace. Organizații din S.U.A. promovează donarea de dispozitive cu cel puțin 70 la sută baterie rămasă pentru reutilizare în țările cu venituri mici și medii.

Timp de mulți ani, dezbaterea etică despre stimulatoare cardiace s-a concentrat pe dacă și în ce circumstanțe pot fi dezactivate în îngrijirea la sfârșitul vieții. Câteva alte probleme etice importante, cum ar fi reutilizarea stimulatoarelor sau alocarea echitabilă de PM, au fost negli-

jate. Stimulatoarele cardiace reutilizabile pot fi extrase de la un pacient fie din cauza decesului pacientului, fie din cauză că stimulatorul cardiac implantat nu mai este potrivit pentru nevoile clinice ale acestuia.

Unele țări au scheme de reutilizare umanitară, care colectează, sterilizează și exportă stimulatoarele cardiace explantate pentru a fi reutilizate în spitalele caritabile. Decizia de a dona dispozitive, pentru cei care altfel nu au acces la ele, este de obicei motivată de considerații morale cu privire la drepturile altora la asistență medicală la prețuri accesibile. O analiză etică evaluează în ce măsură un act medical (reimplantarea PM) este acoperit de cele patru principii universale acceptate: non-vătămarea (non-malificence), beneficiu (beneficence), autonomia (respectul persoanei) și justiția socială.

Primele două principii se exprimă prin evaluarea siguranței, eficienței și a raportului risc/beneficii. A existat la început o îngrijorare legată, în primul rând, de faptul că dispozitivele reutilizate ar putea avea o rată de defecțiuni mai mare decât dispozitivele noi și apoi că ar putea transmite infecții și boli prionice. De aceea numeroase cercetări au fost orientate spre analiza acestor probleme. Constatarea uniformă este că reutilizarea dispozitivelor explantate nu este asociată cu o creștere a ratei de infecție sau cu o mortalitate crescută.

Exemple recente: – În 2017, Selvaraj și colaboratorii au analizat rezultatele legate de infecție, defecțiunea dispozitivului și decesul legat de PM pe parcursul a 6 luni de la implantarea inițială. Dintre cei 887 de pacienți supuși implantului de dispozitive la 260 dintre pacienți (29,3 la sută) s-au implantat dispozitive refolosite, iar celelalte au fost noi. În 6 luni, au existat trei infecții legate de dispozitive noi. Nu au existat infecții în rândul pacienților care au primit un dispozitiv reutilizat. Nu au existat defecțiuni ale dispozitivului sau decese legate de dispozitiv în niciunul dintre grupuri. Cu alte cuvinte, nu s-a găsit nicio diferență semnificativă în rata de infecție sau defecțiune a dispozitivului între pacienții care primesc un dispozitiv reutilizat în comparație cu cei cu un dispozitiv nou; – Un studiu prezentat la al 30-lea Congres mexican de cardiologie din Guadalajara, Mexic, 2 noiembrie 2017, a arătat că medicii mexicani au reutilizat în siguranță stimulatoarele cardiace donate de la pacienți decedați. Nu au existat complicații în timpul perioadei de urmărire de șase luni; – O meta-analiză din 2011 a evaluat datele publicate privind siguranța reutilizării PM pe o perioadă de 40 de ani. Cele 18 articole selectate, însumând 2.270 de pacienți, au evidențiat

o incidență scăzută a evenimentelor adverse cu PM reutilizate, în special 1,95 la sută pentru infecție și 0,68 la sută defecțiuni ale dispozitivului, și nicio diferență semnificativă în rata de infecție între dispozitivele reutilizate și cele noi (1,31 la sută); – O meta-analiză din 2018, privind reutilizarea stimulatoarelor cardiace și a defibrilatorului, care reține studii efectuate între 2009 și 2017 (au implicat 2114 pacienți), a stabilit riscul de infecție, funcționarea defectuoasă a bateriei și moartea ca rezultat primar. Nu s-a găsit nicio diferență semnificativă statistic între dispozitivele noi și cele reutilizate; – Psaltikidis, Costa și Graziano au efectuat în 2021 o revizuire sistematică și o meta-analiză a studiilor, care compară ratele de infecție, decese legate de dispozitiv, funcționarea defectuoasă și epuizarea prematură a bateriei la pacienții cu implanturi PM reutilizate și la cei cu dispozitive noi. Criteriul de includere utilizat pentru studii (S) a fost prezența unui grup de control, iar articolele au fost publicate între 1989 și 2020. Meta-analiza nu a demonstrat diferențe semnificative între grupuri în ceea ce privește ratele de infecție, funcționarea defectuoasă a dispozitivului sau epuizarea prematură a bateriei și fără decese legate de dispozitiv. Rezultatele acestei analize le-au permis să concluzioneze că PM-urile pot fi reutilizate în siguranță și eficient: – În 2022, Costa și Psaltikidis au selectat treizeci și șase de studii: 13 de cohortă și caz-control, trei revizuirii sistematice cu meta-analiză și 20 de studii folosind metodologii diferite. Studiile sunt unanime în a afirma că reutilizarea PM și ICD poate fi o opțiune etică pentru tratarea pacienților din țările cu venituri mici, deoarece datele disponibile nu arată că reutilizarea acestor dispozitive crește riscul de infecție, defecțiune sau epuizare timpurie a bateriei în comparație cu dispozitivele noi (PM și ICD-uri).

Calculul risc-beneficiu cere ca beneficiile potențiale ale oricărei proceduri să fie mai mari în raport cu riscurile și dezavantajele acesteia. În ceea ce privește PM, dovezile științifice indică faptul că beneficiile de a avea un dispozitiv reconștit depășesc riscurile asociate cu acesta. Respectul pentru persoane presupune dreptul unei persoane de a-și exercita liber autodeterminarea și de a fi tratată cu demnitate și respect fundamental. Principiul respectului are o cerință morală: cerința de a recunoaște autonomia persoanei. Respectul pentru persoanele cu dispozitive implantabile, presupune consimțământul donatorului sau consimțământul post-mortem al familiei de a dona dispozitivul și, în mod similar, consimțământul primitivului,

care are dreptul să știe că dispozitivul pe care îl primește este reutilizat – pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză cu privire la acceptarea sau nu a dispozitivelor reconștite.

Justiția socială se referă în acest domeniu la criteriile care să conducă la o alocare echitabilă și nediscriminatorie a resurselor limitate. Aceasta impune ca serviciile de sănătate implicate să aibă o structură organizatorică solidă, care să permită selecția donatorilor pentru aceste dispozitive și să ajusteze aspectele tehnice ale funcționalității și procesării acestora pentru a garanta beneficiile primitivilor.

Toate aceste argumente conduc la concluzia că reutilizarea stimulatoarelor cardiace este fără îndoială etică.

Apare însă o întrebare legitimă la care este dificil de dat un răspuns: De ce acest procedeu este recunoscut în prezent doar într-un număr mic de țări cu venituri mici și medii și interzis în celelalte? De la început trebuie precizat că reutilizarea stimulatoarelor cardiace nu este în mod explicit interzisă. Este interzisă reutilizarea dispozitivelor de unică folosință. Autoritățile de reglementare au justificat această interdicție pe motivul legitim de a proteja siguranța pacienților. Normele U.E. privind siguranța și performanța dispozitivelor medicale au fost create în anii 1990. Începând cu anii 1970, producătorii au început să producă dispozitive medicale desemnate ca „de unică folosință”. Regulamentul privind dispozitivele medicale a intrat în vigoare în mai 2017 și devine aplicabil la 26 mai 2021. Această tranziție a contribuit la evitarea perturbărilor pieței. Mai multe prevederi tranzitorii sunt în vigoare până în 2025. Regulamentul privind dispozitivele medicale urmărește să asigure un nivel ridicat de sănătate publică și siguranță a pacienților, ținând cont de progresul științific. De asemenea, va reduce sarcina administrativă pentru companii și autorități publice. În România, Regulamentul European a fost transpus în legislația națională prin Ordonanța de urgență Nr. 46 din 9 iunie 2021. În atenția juriștilor: până la 9 iunie 2021 reutilizarea stimulatoarelor cardiace era legală.

Aceste reglementări au din start o mare vulnerabilitate: lasă la libera alegere a producătorului să declare un produs „de unică folosință” fără a exista un mecanism de control, care să elimine abuzul. Efectele neprevăzute ale concurenței comerciale și ale ciclului de îmbunătățire a dispozitivelor creează premisele unui conflict între interesele producătorilor (de a maximiza profitul) și cel al pacienților. Într-o piață, cum este cea a stimulatoarelor cardiace, în care cererea depășește cu

mult oferta, există potențialul de a crește constant prețurile dispozitivelor noi. De aici opoziția marilor firme producătoare de a accepta reutilizarea acestora în pofida dovezilor științifice.

Concluzii:

Reutilizarea stimulatoarelor cardiace este de mare interes într-o eră a costurilor în creștere și a resurselor de asistență medicală în scădere cu atât mai mult cu cât nu există niciun impediment etic sau științific care să interzică un astfel de procedeu. În schimb, a permite ca persoane să îndure durerea și suferința bolilor cardiovasculare, care ar putea fi ameliorate cu P.M. reconștite din rațiuni formale, birocratice, încalcă principiul etic al binefacerii. Ca atare, în loc să ne indignăm că un medic a utilizat un astfel de procedeu ar trebui depuse toate eforturile pentru a depăși barierele de reglementare, pentru a asigura implantarea acestuia. Un astfel de program trebuie să fie însoțit de detalii procedurale referitoare la lanțul meticolos de custodie, tehnica standardizată de sterilizare, consimțământul informat, educarea pacientului și urmărirea adecvată.

P.S.1. Pentru cei nefamiliarizați: o meta-analiză este o metodă statistică de combinare a rezultatelor diferitelor studii pe aceeași temă și poate rezolva conflictele dintre studii. Este considerată „proba de aur” în medicina bazată pe dovezi. Un avantaj major al unei meta-analize este că produce o estimare precisă a mării efectului, cu o putere statistică considerabil crescută, ceea ce este important atunci când puterea studiului primar este limitată din cauza unei dimensiuni reduse a eșantionului. O meta-analiză poate da rezultate concludente atunci când studiile individuale sunt neconcludente.

P.S.2. Sunt surprins de atitudinea Președintelui Colegiului Medicilor din România. După ce s-a făcut de râs cu așa-zisul vaccin „sigur și eficient”, după ce a statuat „delictul de opinie”, după ce a venit cu tot felul de propuneri legislative (hilare și neconstituționale) acum, în loc să se preocupe de respectarea drepturilor procesuale ale unui membru încât acesta să se bucure de un proces echitabil, se antepuntonță și dă indicații comisiei de disciplină, încălcând Statutul Colegiului.

Patrioți cu ghilimele și fără...

Marin
Neacșu

Istoria României – și sunt convins că nu doar a României – este plină de acte „patriotice” și patrioți cu sau fără ghilimele. Dacă am cerceta cu atenție întreaga istorie, am constata că cei reali au pierit în condiții de cele mai multe ori tragice, uneori obscure, sau necunoscute, mulți fără să le fie cunoscute sau recunoscute faptele de eroism sau meritele, mulți au fost uitați sau le sunt ignorate meritele, pentru că alții trebuie să se suie pe soclurile lor, cei mai mulți adevărați eroi sau patrioți, sunt necunoscuți sau uitați. Ceilalți, de paradă, contrafăcuți, puși în capul listei de alții pentru cu totul alte merite, apar în cărțile de istorie pentru că acestea sunt scrise de profesori de istorie „educați”, „cultivați”, promovați, susținuți politic, introduși pe funcții de răspundere, de miniștri sau slujbași mărunți pentru că se vând și vând istoria neamului pe „40 de arginți”. Și așa apar în istoria unor ani, vânzători de copii, de țară, de zădărnici, alogeni, bălbâiți, mutălăi, dar, cel mai rău, mutilați sufletește, moral, fără conștiință, care distrug țara fără remușcări, fără rușine, fără să clipească și fără teamă, de parcă ar fi concurs.

Vorbim despre Mica Unire. Cei mai mulți din cei care cred că știu ceva despre Unirea Principatelor, zic că unirea a făcut-o poporul, că dacă nu ieșeau românii în stradă, Cuza nu ar fi fost ales. Câți știu însă că alegerea lui Cuza în Moldova s-a datorat în proporție de 90 la sută Ecaterinei (Cocuța) Vogoride, născută Conachi, căsătorită cu caimacanul Moldovei, omul turcilor și al austriecilor care au fraudat alegerile astfel încât să „se aleagă” Vogoride, falsificând listele de vot. Cocuța a aflat, a găsit documentele compromițătoare privind măsluirea alegerilor și le-a trimis spre publicare la Bruxelles (ca să vezi premoniție) unde „Marile Puteri” au aflat și astfel s-au anulat alegerile, nu fără scandal între marile puteri, pentru a se organiza alegeri curate. Dacă nu era Cocuța, în Moldova ar fi fost rămas ales Vogiride, iar în Țara Românească ar fi fost ales, probabil, Dimitrie Ghica, așa cum se sugerase în Convenția de la Paris din 1856. În Moldova însă partida anti-unionistă era mult mai puternică. S-a mers până acolo încât, cu sprijinul Rusiei s-a pus la care asasinarea lui Kogălniceanu și Cuza, dar complotul a fost deconspirat de doi eroi necunoscuți în ziua de azi, Alecu von Onciul și Iacob Antosz. Aceștia, alături de Cocuța Vogoride sunt adevărații eroi ai unirii în Moldova. Alegerea lui Cuza la București s-a făcut, mai mult datorită lui Vasile Boerescu, un

boieraș cu apucături liberale, care în noaptea de 23 Ianuarie a propus aleșilor din Divanul Ad-Hoc să îl propună tot pe Cuza și i-a pus să jure că așa vor vota a doua zi. Și așa au votat. Uneori, soarta unei țări ține de o idee sau sclipire de moment, un gest al unuia, un accident sau de perseverența sau încăpățănarea unui idealist. De cele mai multe ori însă, aceasta este făcută, scrisă și bătută în cuie de și în folosul celor puternici. Făurirea României Mari este atribuită lui Ferdinand, armatei Române și mai este trecută și în cartea de onoare a liberalilor, a Brătienilor. Fără a contesta meritul acestora, din care cel mai mic este al Regelui Ferdinand, un rege cinstit, dar fără personalitate, umbrit și dominat de toți și de toate, meritul pentru realizarea Marii Uniri, deși promisă sau solicitată de cei enumerați mai sus, aparține tot unei femei, care a fost însă și regină, Regina Maria. În august 1916, când situația Antantei era șubredă, României i s-a cerut să își clarifice poziția „acum ori niciodată”. România era în coadă de pește tocmai datorită lui Ferdinand a cărei familie de origine germană îi cerea să se unească cu Puterile Centrale când de fapt interesele și orientarea României erau spre Paris. Maria a fost cea care a înclinat balanța și l-a determinat pe Ferdinand să accepte această alegere.

După terminarea Primului Război Mondial, România, care intrase în Război la insistențele, așa putea spune șantajul Franței, își cerea dreptul la promisiunile făcute de învingători. Numai că odată văzuți cu sacii în căruță, învingătorii aveau alte gânduri. Politicienii români au simțit că nu vor face față și au propus reginei Maria să încerce, prin poziția ei, gradul de rudenie cu casele regale europene (părinții săi au fost Alfred Ernest Albert de Saxa-Coburg și Gotha, duce de Edinburgh, iar mama, Maria Alexandrovna Romanova, mare ducesă a Rusiei, unica fiică a țarului Alexandru al II-lea al Rusiei, fiind așadar nepoată a reginei Victoria a Angliei), prin elocința ei, așa putea spune și tupeu, căci avea o personalitate diametral opusă de cea a lui Ferdinand, să sensibilizeze capetele „încoronate” ale Europei să acorde României întregirea. Ajunsă în Franța împreună cu cele trei fete ale sale, Regina Maria își urmează programul „artistic” și deși normal ar fi fost să primească ea vizita lui Clemenceau, primul ministru francez, ca un gest de curtoazie, cere ea audiență la acesta. Gestul ei voia să arate că nu a venit să se plimbe și să primească vizite siropoase, ci să rezolve probleme care nu suferă amânare și nu pot fi ignorate. Asta trebuie să fi înțeles și vulpoiul Clemenceau. Mirat de cererea Reginei Maria, dar și curios acesta a

primit-o și bănuiesc că a fost încântat de prezența și prezentarea ei. Maria nu a stat la farafastăcuri și a cerut clar și răspicat ceea ce considera că trebuia să primească România prin pacea ce urma să se semneze. Clemenceau i-a răspuns că prin pacea încheiată separat (după retragerea Rusiei din Antantă, deci rămasă singură și înjumătățită, în fața forțelor bulgare germane și austro-ungare) România nu mai poate ridica pretenții. Maria s-a ridicat să plece, știind că Clemenceau, diplomat fiind, o va invita să negocieze în speranța că va primi cereri mai mici. Dar Maria a rămas pe poziție, solicitând „Transilvania până la Tisa și tot Banatul”, așa cum i se promisese la intrarea în Război. Clemenceau, care era poreclit „Tigrul” datorită forței cu care își apăra interesele, i-a răspuns: „Dar, Doamnă, cereți partea leului”. La care Maria, cu o prezență de spirit cu adevărat regală, i-a răspuns: „De aceea, domnule prim-ministru, Leoica se adresează vărului ei Tigrul”...

Așa a reușit România să obțină ceea ce îi aparținea, dar risca să nu mai fie recunoscut de către învingători. Maria, Regina inimilor românilor, a reușit să obțină printr-un curaj și o prezență de spirit de care „marii bărbați ai României” acelor vremuri nu au și nu ar fi reușit, dar acuma se laudă urmașii lor. Și mai cunosc un gest de mare curaj și patriotism de data asta al unui om pe care istoria, sau mai bine zis „istoricii” de azi cu lașitate îl evită, sau îl ponegresc, cu atât mai curajos și mai demn cu cât este făcut în fața unui om în fața căruia tremura întreaga Europă, de la al cu barba sură până la cel cu țâța'n gură.

În 1943, România se afla în Război, de partea Axei, tot cu un rege german la cârmă. Carol al II-lea după ce „marii om de stat” Brătienii și Maniu refuzaseră să formeze un guvern iar țara era cu un picior în groapă, îi oferise conducerea țării lui Antonescu. În 1943, cu România aliată a Germaniei, Antonescu purta negocierii pentru o pace separată cu „Puterile Centrale” recte Anglia. Hitler află și îl cheamă pe Antonescu să dea socoteală. Antonescu, întrebându-l ce poate spune despre asta, răspunde clar și răspicat: „Cunosc, mein Führer activitatea întreprinsă de ministerul meu de externe și o aprob, deoarece găsesc că nu este inutil ca, în timp ce luptele se desfășoară pe frontul militar, să fie întinse punți de înțelegere către adversar în cazul în care situația generală ar cere-o!”. Prin acest răspuns Antonescu a riscat pierderea capului, dar a preferat să îi cadă tăiat de sabie, decât să îl aplece. Și a mai avut astfel de „ieșiri”. Încă de la prima întâlnire cu Hitler, la intrarea în Război, Antonescu îi spusese: „Merg alături de forțele Axei deoarece interesele vitale ale

neamului românesc mi-o cer și atâta vreme cât interesele vor coincide, rezervându-mi dreptul ca atunci când nu vor mai coincide, să-mi urmez propriul interes...”. Și încă un exemplu de patriotism și spirit de sacrificiu. Când siguranța îi raportează că în casele lui Brătianu și Maniu se află stații de radio, că aceștia țin legătura cu „dușmanul”, Antonescu pune rezoluția: „să fie lăsați în pace. Politica unei țări nu trebuie pusă pe o singură mână, deoarece aceasta poate greși. O altă mână va trebui să fie gata de a prelua și a aduce la bun sfârșit!”. Antonescu s-a dovedit un bun cunoscător al înțelepciunii populare, aplicând proverbul care spune „să nu îți pui toate ouăle într-un coș”. Sper din toată inima ca cei care citesc să nu creadă că fac referire la cele la care făcea și Năstase, adică la ferma de la Cornu, în primul rând pentru că Iohannis nu are. Nu are fermă la Cornu, bineînțeles. Ceea ce va urma se referă la ouăle din coșul prezidențial. Am dat exemple de mai sus pentru a arăta că totuși România a avut și lideri, formali sau informali de valoare, care au știut să fie și diplomați și mână de fier atunci când a trebuit, chiar dacă poziția României ca stat în lume, la vremea lor, a fost la fel ca și acuma, adică o remorcă la caleașca „imperială”. Au fost și sunt țări mari cu oameni pe măsura lor la conducere, țări mici cu oameni mari, țări mari cu oameni mici dar și țări mici cu pitici la putere sau în creierul celor de la putere.

Nu știu cum se consideră cei aflați astăzi la conducerea României, dar în mod cert nu se ridică la valoarea exemplului înaintașilor pomeniți mai sus sau alțora.

Situația României în ziua de azi este poate mai joasă decât era nu pe vremea fanarioților ci pe vremea atacurilor succesive ale popoarelor migratoare, când venea cine voia, lua ce voia și cât voia și pleca când voia, nu îi întreba nimene nimic, nu avea cine să îi oprească, nici să le ceară socoteală, România, nu ca stat, că nu exista ca stat atunci, ca teritoriu, ca populație locuitoare nu opunea nicio rezistență, nu exista o formă de organizare, nu exista o națiune, nu exista o armată, existau niște oameni, care nici un popor nu erau considerați, o aglomerare de ființe umane fără conștiință statală, fără apartenență, fără identitate. Trăia fiecare pe unde apuca, cum apuca, prin păduri, dealuri, câmpii, cu familia, în grupuri mici sau mai mari, care poate se și băteau între ei (mă întreb cine i-o fi învățat, că pe vremea aia nu se înființaseră partidele politice, sau mă înșel eu) iar când veneau neamurile alea de peste Prut, „gohungeaslavbulgunpecumtăt u”, își băgau capul între urechi și coada între picioare și se ascundeau prin păduri, peșteri, fântâni, minele de aur sau

argint, sau bordeie, până trecea valul.

După câte văd eu acuma, dacă va veni cineva peste România, ca prețin sau dușman, cam tot atâta putem face și asta din cauza și nu datorită actualei conduceri și sentimentelor de patriotism care îi anima și cu care se împăunează scumpii conducători. Cam la fel vom face și acuma, numai că acuma dacă vrem să ne ascundem în păduri trebuie să mergem în Austria că acolo au migrat ale noastre, dacă vrem să ne ascundem în mine trebuie să ne adresăm canadienilor sau americanilor, dacă vrem să ne ascundem în peșteri trebuie să cerem voie celor cărora le-au fost retrocedate odată cu munții, poate lui Paul, poate Buzeștilor, dacă vrem să ne ascundem în bordeie trebuie să le facem și nu mai are cine să le facă. Oricum, cert este că dacă vine un eventual popor migrator, cazac, Khazar, cazarmar, afgan, sau mai știu eu din ce stepe sau munți, noi suntem fii ploii. Unii români, din neștiință, strigă să plece ungurii înapoi de unde au venit. Sunteți nebuni? Păi dacă pleacă de unde au venit toți ungurii, nu trebuie să treacă iară prin România? Și dacă cumva se împiedică și cad de pe tancuri la noi, sau pur și simplu rămân împotmoliți pe „autostrăzi” și nu se mai pot „retrage”? Cum îi mai suim noi la loc și cum mai pleacă că nu le mai putem asigura nici combustibilul și nici măcar fân să plece călare nu mai avem că am dat tot grâul, cu paie cu tot. Iar la câtă armată și ce dotare are Ungaria în comparație cu noi, ne bat cu levierul. În aceste condiții, în conjunctura asta extrem de periculoasă, toate ouăle românilor au fost puse în „coșul cu numărul 5”, iar dacă se rupe coșul sau îl fură cineva, sau pur și simplu nu se ține cont de el, ne trezim fără ouă. Eu să fiu sincer nici nu cred că mai avem vre-un ou măcar în coșul ăla, cred că am rămas toți românii fără ouă, că prea stăm așa fără să vedem ce mai e pe acolo, prin lume, prin țară. Mă uit la polonezi. Băi frate, strâng ăia la ouă de te doare capul. Au și ei un coș numărul 5, că a devenit un număr de poveste, ca „Mambo nr.5”, dar pe ei nu îi interesează coșul ăla, ei își pregătesc ouăle în diferite coșuri, ale lor, numai ale lor, nou nouțe, proaspete, nu din alea trăzvite, care put când le spargi, și nu știu de unde le iau dar sunt toate mari ca de pterodactil și tari parcă ar fi de biblică. Eu nu știu ce i-a apucat, parcă se termină găinile.

Noi de ce nu facem așa? Nouă nu ne trebuie? Noi nu avem nevoie de nimic? Avem coșul nr 5 și gata? Se sperie cineva de noi numai când aude sau ne vede? Nu, noi avem cocoși cât munții cu creier cât biblica..

Sub cupola unui altfel de „morman de fiare”; de vulnerabilizare militară...

Cezar Adonis
Mihalache

Și dacă ajunge războiul și la noi?... La propriu, nu doar pe liniile de supraîndatorare pentru a asigura donațiile... obligatorii (postvoluntare precum covidul!) către Ucraina... Dacă se deschid liniile de front tot pe la cei săraci?... Pe la cei „convergenți” celor mari, dar mereu cetățeni de mâna a doua.... Ori dacă frații noștri din Moldova vor avea ei nevoie de sprijin militar pentru a face față unui conflict? Ce vom face?! Ne vom apăra cu praștii și pietre luate din caldarâm? Căci asta ne așteaptă... Unde sunt strategii militare ai țării? Unde sunt profesorii de teoria războiului ai generalului Ciucă?... Asta care ne vulnerabilizează pe măsură ce tot înzestreză armata... Atât de eficientă, dacă vom ajunge sub guri de foc, efortul de război al țării va trebui să completeze tacâmurile de la popotă...

Și este inadmisibil ca o țară cu un militar în zona decizională să participe la crimele de „lèse Europe” ale liderilor UE fără ca nimeni să spună ceva...

Căci, să fii militar de carieră și să accepți umil tot ceea ce îți se cere, să ai ca „tresă” doar sarcina de a îndatora țara, pentru a turna și tu, în rând cu celelalte „oi” ale Europei, praf de pușcă în focul unui conflict ce ar putea oricând „mușca” și din noi (pentru că, dacă te mănâncă în palmă să scaperi un chibrit, riști, nu doar să te pârlești, ci să iei foc, să devii poate chiar cenușă în pucioasa transformată în tăciuni), este una... Că banii vin și se tot duc... Dar să accepți crima de securitate împotriva propriei națiuni, prin golirea la ordin de unitate de Bruxelles a depozitelor de muniție, doar pentru a contribui la îndestularea cu moarte a războiului, este împotriva oricărei logici și a unei minime responsabilități față de siguranța propriilor cetățeni.

Acest general bufon în ciuca devalizărilor organizate de funcționarii cu breton de travestiți de la Bruxelles se comportă de parcă ar fi un căprar făcut la tura de șpagă de la școala de ordonanțe... Căci, să fii militar și să nu scoți un cuvânt împotriva mesajele ferpar, atât de batjocoritoare, la adresa memoriei strămoșilor

tăi, a oștenilor morți, striviți, sfârtecați în tranșeele țări, să nu spui nimic când crucile și troițele soldaților din Panteonul de omagiere a Eroilor sunt acoperite cu saci negri, când focurile de veghe secuiesc se încing într-un singur laț, ori să te uiți mereu în altă parte când monumentele ne sunt demontate, când mesajele hortiste se oficializează pe pământul țării, denotă golul de cartuș al demnității tale de presupus militar. De slugă îndesând cărbuni sub ceaunul popotei altora, de frecangiu al bonteurile „înalte”, chiar și a celor primite în dos...

În Europa se pregătește o blestemăție cu mult mai mare decât războiul din Ucraina... Mai mare decât ruina unei stări de normalitate oricum fragile. Și nu, deja inevitabilă extindere a războiului nu-i va viza pe cei mari, „centrali” și prea occidentali să miroasă talpa crăpată a marșului de război, ci pe cei de pe acele pământuri, ape și paradisuri de deltă puse de acești nemernici la dispoziție pe post de poligon (și nu unul de testare, ci de exterminare)...

Europa a impus

statelor membre să ducă efortul de donatori pentru Ucraina cu mult dincolo de linia de periclitate a propriilor securități naționale (dar totuși, aproape jumătate dintre acestea, culmea, neconduse de generali cârpiți cu manșete politice, nu au acceptat!)... Pentru că se vrea o vulnerabilizare a Europei la nivel militar. Dar asta nu trebuie să ne privească pe noi. Pentru că nu avem voie a repeta mizerabilul scenariu al începutului nostru postdecembrist, când am acceptat să ne sfărâmăm ținuturile și șenilele de tancuri, când am fost de acord ca sute de blindate să defileze pe drumul morții lor spre cimitirele de fier vechi. Și când, de durere, inimile unor bravi generali au refuzat să mai bată în cadența a ceea ce se anunța atât de devalorizator, de hăcuior pentru țară. Când ne-am trezit dependenți de „ajutorul” și îndrumarea militară a altora. Pentru că noi nu mai aveam pe ce să ne bazăm...

Și ne-a costat mult acea ignoranță amestecată cu trădarea și parșivitatea unor politicieni. Dar n-am învățat nimic... Am uitat rănile... Și acum repetăm mascarada autoflagelării de

țară... Acum acceptăm să ne golim depozitele de obuze pentru a le trimite Ucrainei... Nu contează că ele vor secera vieții, că epoleții militari ai deciziilor politice se vor întina de sânge... Așa cum nu pare a conta că noi ne vom trezi goi în niște armuri de carton... Că vom avea felurite mijloace de luptă, dar nu vom avea ce să mai îndesăm în tunuri și țevile de armă. Și atunci, aidoma anilor '90 vom realiza că suntem dependenți de hotărârile altora. Și vom avea nevoie de muniția pe care, astăzi, o devalizăm din depozitele noastre ca sprijin de război în războiul altora. Pe care, probabil, nici nu o vom mai cumpăra de la fabricile noastre militare, din efortul industrial intern, ci vom servi patriile altora (nu de hoți, e drept!) pentru a pune la loc ceea ce noi am transformat în praf și pulbere. Asta în vreme ce granițele noastre vor fi tot mai neapărate. Iar noi tot mai singuri sub cupola de protecție a unui morman de fiare de ultimă generație. Și de ultim general, poate...

Picătura zilnică de cianură: „Adevărul ieșind din fântână” ...

Petru
Jipa

Zilnic citesc presa din România dar și din străinătate, și ce am constatat? În două crize succesive știrile din presă ne spun același lucru: dacă nu murim o să trăim cât mai greu, viitorul nostru este comandat de fiecare dată de oamenii nealeși democratic (sau aleși prin fraudă, cazul București și filmările de la sectorul 1). Oamenii care ar trebui să conducă sunt reduși la tăcere. Nimeni nu mai are dreptul la opinie, adevărul este doar acela care ne este impus cu pumnul de liderii actuali. Filtrul gândirii noastre a ajuns jugul de pe grumazul nostru. Scriu încă sub impulsul durerii. Un mare boxer și un mare Român, a murit pentru că nu a vrut să mintă, a preferat închisoarea care l-a răpus. „N-aveam cum să o dau pe Elena Udrea, pentru că Elena Udrea nu e a mea. Au fost patru modalități diferite prin care mi s-a cerut să o dau pe Elena Udrea. Mi s-a cerut să scriu „lucruri” despre dânsa. Într-unul din momentele în care mă găseam la toaletă, la DNA, a venit cineva. Nici nu am apucat să intru că a venit cineva lângă mine. Nu-l cunoșteam și nici nu l-aș mai putea recunoaște. Mi-a spus: Dă-o pe Udrea și scapi. Dă-o pe Udrea! Dă-l și pe Băsescu! De ce îi ții în brațe Eu cred că omul acesta era din DNA”. Da sunt

trist, aceasta să fie lumea pe care o știam noi, aceasta să fie lumea noastră. Adevărul și minciuna. Adevărul cu cerul și marea, minciuna picătură de cianură.

Un pictor francez (Jean- Leon Gerome) a realizat o pictură faimoasă atât prin imagine cât și prin conținutul interpretării. Pictura poartă numele „Adevărul ieșind din fântână” și prezintă o legendă din secolul XVII. Conform legendei alegorice, Adevărul și Minciuna se întâlnesc într-o zi... Minciuna îi spune Adevărului cu sinceritate: „Astăzi este o zi minunată”. Adevărul se uită pe cer și constată că ziua chiar era minunată. Apoi petrec ceva timp împreună și ajung la o fântână. Minciuna îi spune Adevărului cu prietenie: „Apa este foarte bună, hai să facem o baie împreună”. Adevărul, circumspect, verifică apa și descoperă, într-adevăr că aceasta este foarte bună. Se dezbracă amândoi și încep să facă baie. Deodată, Minciuna iese din apă, se îmbracă cu hainele Adevărului și fuge. Furios, Adevărul iese din fântână și merge să caute Minciuna pentru a-și recupera hainele. Lumea, văzând Adevărul gol-goluț, își mută privirea cu ură și dispreț. După un timp, bietul Adevăr se întoarce în fântână și dispăre pe vecie, ascunzându-și rușinea. De atunci Minciuna face încojurul lumii îmbrăcată ca Adevărul satisfăcând nevoia societății,

pentru că Lumea, în orice caz, nu are nicio dorință să vadă Adevărul gol-goluț. O legendă frumoasă care ne apropie de un astăzi amestecat. Minciuna umblând pe străzi ca Adevăr, iar ea a ajuns să facă trucuri mentale care ne determină la evaluări rapide, dar incorecte.

Termenul de „Disponibilitate Euristică” a fost introdus de doi laureați ai Premiului Nobel în anul 1975: Amos Tversky și Daniel Kahneman. Ei au studiat pe diferiți subiecți: Ce se întâmplă când ne este prezentat un eveniment fără altă alternativă...? În fiecare zi ne sunt prezentate efectele pandemiei (morții) fără să fim atenționați de rata de vindecare. La „Loto” ne sunt prezentați cei care au câștigat, cei care nu au câștigat (marea masă) nu sunt pomeniți. Exemplu: au câștigat patru, iar 10000 de oameni au pierdut. Subconștientul ne spune „au câștigat”...! Deci, creierul face o scurtătură mentală care execută evaluări incorecte, apoi începem să credem în minciună, înlocuind adevărul.

Cum putem scăpa de acest scurt circuit generat în conștiința noastră? Greu...! „Minciuna este vacanța adevărului” a spus Lucian Blaga. Dar Abraham Lincoln a spus ceva de genul: poți să protestezi unii oameni tot timpul și toți oamenii un timp, dar nu poți să protestezi toți oamenii tot timpul. Suntem păcăliți de primul impuls al rațiunii; prin repetarea unor date false sun-

tem conduși spre raționamente greșite. Guvernării au o misiune comodă, iar noi avem o datorie abandonată de propria noastră înțelegere. Politicienii vorbesc oamenilor prin aroma iluziei, pentru că aceștia sunt dispuși a crede tot ce li se spune de bine. Cine vorbește despre Adevăr când Minciuna este la ea acasă?! Am învățat să măsurăm numărul de biți ai computerelor, dar nu am măsurat niciodată gradul de cultură al unui popor. Când un fost președinte a spus că avem nevoie de ospătari, el a știut perfect ce spune gândindu-se la „succesurile” de acasă. Mă tot gândeam la ce am făcut în ultimii 30 de ani. Am făcut ceva spectaculos, am scris o carte care a cutreierat lumea? Nimic spectaculos, am copiat cărțile în care violul sau homosexualitatea au ocupat primul loc. Filme cu Tanacu sau experimentul Ciomu. Omului ia fost zdruncinată încrederea în doctori, ultimul exemplu de încredere a fost răpus pe baricadele politice. La ce ne trebuiau doctorii dacă pe hârtia finală scrie „Covid”. Nici nu ne dăm seama că ultimii 30 de ani a fost doar o luptă a subconștientului nostru. Monștrii au reușit să ne spele pe creier și să apară drept figuri emblematice ale „civilizației” primitive: Bot care strigă în piața mare..., Boia care mistifică istoria, sau cum „marii neoameni” de cultură au impus: trebuie să scăpăm de acel cadavru din debara. Este

vorba despre marele nostru Eminescu. Disponibilitatea euristică funcționează bine, ne ferim de ruși și chinezi, dar apoi o să fim înghițiți de propriile minciuni care ne sunt prezentate drept „adevăr”. Adevărul și adevărul (!) care au ajuns „afini”, la banul public, banul public care nu mai este al dumneavoastră, este al lor, cei care pendulează între minciună și adevăr cu mâna întinsă la banii dumneavoastră. Degenerarea este condusă spre o pierdere timpurie a oricărei rezistențe de viață și civilizație; vorbind despre umbra morții, moartea trebuie să înspăimânte și orice împotrivire devine inutilă.

„Capul plecat, sabia nu-l taie”, ne spune un proverb celebru, dar capul plecat a început să ne apropie de o formă de dictatură pandemică și război, dictatura fricii. Minciuna a învins adevărul, iar adevărul gol-goluț s-a ascuns în fântână. Când actorul Orson Welles a citit la radio un fragment din cartea „Războiul Lumilor” în anul 1938, carte scrisă de H. G. Wells, se spune că ar fi produs panică în rândul populației. A fost, dacă vreți, primul experiment, atunci oamenii au ieșit pe străzi de spaimă că vor fi atacați de Martieni. Prin frică devenim o turmă, iar turma poate fi controlată de un singur Baci.